

Valeria Gagealov

Nu există roluri mici

Stagiunea 1969—70 mi-a prilejuit interpretarea unor roluri relevate în unanimitate și de critica teatrală. Două roluri mici ca pondere dramatică, de întindere restrinsă, dar care mi-au prilejuit o muncă plină de satisfacții: Didița Bașotă din *Coana Chirița*, în prelucrarea lui Tudor Mușatescu, și Sonia din piesa lui Paul Everac *Camera de alături*. Am căutat, compunând aceste personaje secundare și, mai ales în cazul eroinei lui Everac, să le dau o cât mai mare pregnanță.

Am lucrat pentru întâia oară — în *Coana Chirița* — cu Horea Popescu. Trebuie să mărturisesc că împrejurarea m-a bucurat, pentru împlinirile profesionale prilejuite. Horea Popescu, regizorul, îți dă încredere în propriile tale forțe creatoare, te lasă să aduci propria-ți contribuție la rol, te stimulează să participi din plin la viața spectacolului și totodată, pe nesimțite, te aduce la intențiile sale regizorale.

Cu Ion Cojar am colaborat încă din Institut. Ismena pe care am interpretat-o în spectacolul de producție, *Antigona*, a fost primul meu succes adevărat. Tot Ion Cojar m-a distribuit în rolul complex al Norei de Ibsen dovedind curaj și intuiție. Spectacolul, lucrat în totalitatea lui cu o nouă distribuție, de tineret, a reprezentat un act riscant (ținând seama de prestigiul primei distribuții) și totodată stimulator pentru noi cei din „tinăra echipă a Naționalului”. Acum, în rolul Soniei, din *Camera de alături*, cel mai dificil lucru mi s-a părut acea balansare „pe muchie de cuțit” între vulgaritatea și sinceritatea personajului. Am dorit, în primul rând, să ferec personajul de melodramă, și în același timp, prin caracterizarea lui, să justifice comportarea partenerului meu, respectiv al lui Cristian. Am studiat cu de-amănuntul în această compoziție, particularitățile unei femei de rând — oboșită de muncă, placidă, iubindu-și realmente bărbatul, sincer atașată de el, dar total inaptă să-l atragă.

Rolurile jucate așadar, demonstrează — îl parafrazez aici pe directorul nostru Radu Be-

ligan — că pentru un actor nu există rol mic și că orice apariție scenică, oricât de episodică, poate căpăta relief. Nu vreau să spun prin aceasta că nu-mi doresc roluri mari, așa cum am avut în anii trecuți. Dar consider că sînt momente cînd un actor trebuie să-și supună propriile sale veleități necesităților de lucru și de distribuție ale colectivului din care face parte. Am mai avut în acest an o misiune scenică: „rolul” de prezentatoare la Festivalul Internațional de muzică ușoară „Cerbul de aur” — Brașov. Fără a fi, bineînțeles, un rol de teatru, încercarea n-a fost lipsită de o dificultate specifică — de a îmbina datele unei ținute sobre cu cele ale atractivității, de a izbuti să comunice nu numai cu publicul din sală, ci și cu telespectatorii, și, pentru aceasta, de a nu fi lipsită de însușiri telegenice.

Desigur, nu s-a sfîrșit bine această stagiune și mă și gîndesc la cea viitoare. Nu e cazul să vorbesc însă despre proiecte; destul că am certitudinea că voi avea de lucru, că voi juca.